

Výlet za Kelty aneb jak jsme se měli u hornorakouských jezer.

Den české státnosti, osmadvacáté září 2012, letos připadl na pátek, takže máme tři dny volna. Ještě nějak vydolujeme v zaměstnání čtvrtý den a tak můžeme ve středu po práci vyrazit směr Moravičany. Zde přespíme u Jitčiny sestry a ve čtvrtek ráno začíná naše letošní poslední vyjížďka za motopoznáním. Mám tím na mysli výletík k alpským velikánům, ono okolo komína snad ještě nějaké kilometry přibudou, ale takové to pravé poježdění, tak tohle-to je už letos bohužel naposled. Okolo deváté mačkáme startéry a vyrážíme k Brnu. Z Litvínova vyjíždějí i naši přátelé Pavel, Milan a Honza a společně se máme sejít v městečku Nussdorf am Attersee.

Posledních pár km českých silnic za Znojmem a už jsme u našich jižních sousedů. Tady se stáčíme na západ, směrem k Linci. Jedeme po 38-ce směrem na Zwettl, pak uhneme na Rappottenstein a to už jsme o nějakých 300 nadmořských metrů výše, než tomu bylo při přejezdu hranic. Silnice stále stoupá a tím také i my až do výšky 926 m.n.m. To už nějakou dobu jedeme po 124-ce a musím říci, že začíná být docela zima. Počasí není nic moc, sice neprší, ale teplota byla nějakých 19°C někde u Znojma a tady v kopcích je o pěkných pár stupňů nižší.

Nyní se nacházíme ve Weinbergerském lese což je přibližně oblast mezi Novohradskými horami na severu a údolím Dunaje na jihu. Tahle silnice přes Purrath je parádním svezením a tak ji nelze než doporučit i Vám, našim milým čtenářům. S námi však už docela lomcuje zimnice, a proto si hledáme místečko na zahřátí. Zastavujeme v Arbesbachu, městečku jenž je jakýmsi centrem této lesnaté oblasti. Hospoda je otevřena, ovšem kuchyně má zavřeno a do otvíračky chybí nějakých dvě a půl hodiny. Tak si objednáme

horký čaj a sondujeme, jestli by přece jen pro promrzlé poutníky nešlo něco ohřát. A ono by to šlo!! V kuchyni totiž vládne paní Hermiona Kerchsbaummayers (to je, ale jméno panenka skákavá, ještě, že jej nemusíme vyslovit ztuhlým jazykem) a tahle dobrá duše má pro nás ještě něco schované!!! Za nějakých sedm éček dostaneme celé meníčko a musím podotknout, že velice chutné.

Papkáme si a mezi sousty utrousím větu: „Nu nemuset dnes dojet až k Attersee, zůstaneme vid' Jitko?" Ještě nás totiž čeká přes 150 km a my už víme, že dnes dojedeme až za tmy. Krásné svezení končí v Pregarten a musíme do Linze. Tedy nemuseli bychom, lze najet i na dálnici, ale to se nám moc nechce. **Nechce a taky nemůžeme. Nemáme totiž platnou dálniční známku. Obojího však po pár kilometrech těžce zalitujeme. Semafor jeden za druhým, téměř tma a provoz na stupni 4, no prostě brzda-plyn, červená-zelená po 400 km jízdy otráví i odolnější :-)** Po silnici č. 1 na Haid už jedeme za tmy. Někdy kolem osmé večer už po levé ruce tušíme vody Attersee a po pár stovkách metrů jsme na místě u hotelu Lexenhof (N47.882903°, E 13.521987°) v městečku Nussdorf. Kluci už dorazili a tak parkujeme stroje vzadu pod přístřeškem a jen co se ubytujeme, jdeme za kamarády na gáblík. Jejda hošani jsou tady ve vedlejší restauraci čtyři!! Ani jsme nevěděli, že přijede i Adam!! Tak to jsme se hezky sešli, zase po pár týdnech,

vid' milý čtenáři, že bychom si zopakovali naše poježděníčko ze Švýcar?? Tak to by bylo hezké, to se tedy těšme na zítřek!!!

Páteční ráno po nezbytné hygieně začínáme malou obchůzkou Lexenhofu. Přece jen přijeli jsme včera za tmy a tak se chceme trošku rozhlídnout po okolí. Jitka hnedle volá: „Hele mají tady na dveřích nálepku Michelina“, a opravdu červená placka, datovaná r. 2008 opravdu zdobí vchodové dveře restaurace našeho hotelu, kam nyní jdeme na snídani. To by večer nemusela být špatná volba!!! Nu uvidíme. **Nechci propadat skepsi, ale na pokoji byla cedulka, že pro hosty penzionu není samozřejmostí místo v restauraci a taky včera večer tu bylo mrtvo, jakoby už dávno zašla sláva perfektního podniku.....tak to se ráda nechám překvapit večerem dnešním.** Snídani končíme šálkem dobré kávy a po chvíli vyjíždíme na projížďku okolo jezer Solné komory (Salzkammergut). V roce 1997 byla tato jižní oblast v okolí Dachsteinu a Hallstatu zařazena do světového dědictví UNESCO. Pozorný čtenář našich motopříběhů si možná všiml, že jsme se zde už před čtyřmi roky pohybovali. Tehdy jsme byli ubytováni v Grünau im Almtal asi 50 km východněji (viz tehdejší Jitčino povídání) a nyní jsme, abych tak řekl, přímo uprostřed těch největších jezer.

Okruh, který dnes pojedeme začíná zhruba uprostřed západního břehu Attersee a jedeme po 151-ce k jihu. Poté se stočíme k Wolfgangsee a u východního cípu jezera odbočujeme ostře vpravo směrem na Anger. Kousek dál je mýtnice, kde sice musíme nechat nějaké to euro (už nevím asi 3-4???), ovšem bonusem dostáváme pěknou nálepku a hlavně si začínáme užívat jízdy nahoru na náhorní plošinu Postalm. V zimě lyžařský ráj nad jezerem Wolfgangsee a po zbytek roku eden pro horolezce, turisty, rafting, cykloturistiku a pro nás, blázny na motorkách. Potok Kammersbach se řítí proti nám do údolí a hlavně v dolní pasáži se hezky zarývá do skal, kol kterých jedeme nahoru. Na tomto místě našeho povídání musím přiznat, že jsem trochu podcenil mapovou přípravu. Není zde totiž klasické sedlo, kdy vyjedete nahoru, překulíte se přes kopec a zase svištíte dolů. Ne ne, tady ještě navazuje odbočka na Parkplatz Postalmhöhe, kde nám závora dává konečnou ve výšce 1334 m.n.m. Tak a dále jen pěšky, možná na kole? Na to nám však chybí vybavení a tak si jen obšlápeme nejbližší okolí, vylezeme kousek výše na kopec a uděláme pár fotek (N 47.662841°, E 13.430935°).

Dva vrcholy východním směrem (Rettenkogel a Bergwerkskogel) už atakují dvou tisícovou hranici a někde tam za nimi se schovává Dachstein. Jsem zvědav zda vyjde čas na jeskyně ukryté tam někde za horami.

Mám je taky zahrnuty do širšího výhledu, ovšem uvidíme jak to vše vyjde časově. Zatím vše šlape, taky počasíčko přeje a zvolna se začíná oteplovat. Zdá se, že páteční ježdění klapne na jedničku i když rosničkáři připouštěli na víkend kde co a občasné mokré silnice ukazují na nějaké ty noční přeháňky.

Takže ještě trošku nakoukat okolí, vše patřičně nafotit pro dlouhé zimní večery, aby bylo nač vzpomínat a jedeme na gáblík. Schnitzhofhütte vypadá jako perníková chaloupka z pohádky a taky, že je. Ukrývá totiž takové malé poklady. Zelená tabule u cesty schovaná pod stříškou, jako by se ještě trochu snažila zatajit svou germánštinou, co se skrývá pod perníkovou střechou chaloupky. Ovšem nás neoklame, obzvláště pokud jsem v tomto bodě nezanedbal přípravu. A tady jsem se už nemýlil a jdeme najisto. Speck, Butter, Milch, Käse a Bauernbrot z nás dělají Jeníky. Ani Mařenka nezůstává pozadu a hupky pěkně na lopatu a.....Co to tady plácám??? Pěkně u stolu jsme si všichni hačli a papáme domácí výrobky a speciality z místní salaše. Mezi sousty zvažujeme zda nekoupit místní šnaps nebo kus sýru, obzvláště když občas přijede auto s místníma lidma a vidíme ten stále se opakující výjev. Totiž pán s paničkou si to rázuje do šenku s prázdnýma rukama a po chvíli vychází obtěžkán- hádej čím, milý čtenáři? Já mít tak po ruce nějakou bandasku, mlíčko bych si odvezl, ale to by se mi přátelé asi smáli. **Asi ano, ale až večer, až bys z bandasky doloval místo mlíčka máslo :-)**

Tak popojedem! Přímo dolů do údolí a dáme se vpravo po 162-ce směrem na Abtenau a pak na Werfen. Projedeme téměř nevšimavě okolo hradu, ano ovšem, tady zespoda v údolí vypadá majestátně, ale my si jej prohlédneme shora kdy bude maličký a skoro jej nebude vidět. A odkud shora? No přece když budeme šplhat ostře strmou silničkou k ledové jeskyni zvané Eisriesenwelt. Ten výjezd stojí opravdu za to!! Čtyřsetmetrové převýšení, kdy vzdušnou čarou je dolů do údolí necelý jeden kilometr, to je pořádné stoupání a my nyní stojíme na parkovišti ve výšce 970 m.n.m. Zde je totiž pro běžné smrtelníky konečná a dál musíme po svých. Víím už co nás čeká, byl jsme tady asi před šesti léty, ale protože je dost teplo tak kamarády nebudu děsit dopředu. Takže nejdříve výšlap k lanovce. Ten je i díky zkratce cca 120m tunelem procházkou, která nám zabere asi 20 minut. U údajně nejstrmější lanovky v Rakousku

sotva vydechneme a nastupujeme. Čeká nás výjezd do výšky 1586-ti metrů a pak další výšlap do kopce, kde je vstup do jeskyně. Došel jsem, ale kouří se ze mě jako z komína a jsem propocený dýcháním po těch dalších 40 minutách „procházky“. Jsme bezmála 1800 metrů vysoko, na slunci horko, ve stínu fouká a je zima. Ideální na nachlazení. Pavel si libuje, že postrádá mandle, Jitka zase, že už neměla angínu ani nepamatuje! **Z té opravdu nemám strach, ale uhnat si ze zvědavosti astmatický záchvat...to se mi stává častěji. Navíc, když si první pomoc v podobě spreje spokojeně odpočívá dole v tankvaku na motorce. Nenápadně se snažím dát trochu do kopy, tedy spíš do dechu. To jsem však netušila, že bude hůř!! A my ostatní? Když přijde průvodce a informuje nás, že půjdeme v podstatě dutou horou k vrcholu a, že nás čeká přes 700 schodů, je nám po těle všelijak. Abych sebou netahal jen ty motorkové bundy tak mi průvodce vrazí do ruky ještě karbidovou lampu. Že by si mě pamatoval od minule, jak jsem hezky svítil? Nebo zaslechl mou ostavštinu a usoudil, že když u nás máme ty doly.....**

V jeskyni se nesmí fotit s bleskem a tak zkusíme „tajně“ sem tam udělat nějakou fotku, hlavně když se průvodce zastaví a něco mele v angličtině. Taky se musíme trochu vydýchat, stoupaní je docela náročné a tak si v duchu říkám, kolik těch skupin tady asi ten chlápek provede za den? **Musím se přiznat, že stoupaním ledovou jeskyní prožívám své nejtěžší chvíle, ale při představě jak mě tu potupně a poloudšenou spouštějí po ledu mi asi zázrakem dodá poslední sílu k boji. Sláva jsme nahoře a já si konečně**

užívám úchvatnou scénérii přírodních úkazů, které tu na mě staletí čekala :-)) Nyní, když píšete tyto řádky, je jeskyně už mimo provoz neb v zimním období zhruba až do května jest turistům zapovězena. A tak pro případné zájemce je veškeré info [zde](#) Tak trošku té fyziky naberte v zimě a přidejte si její návštěvu do plánu jarních výletů!!!

Součástí horní stanice lanovky jest příjemná hospoda a tak nastává čas krmě. Tedy né hned, jak vylezeme z jeskyně, musíme si samozřejmě sešlapat cestu zase nazpátek. Zhruba v roce 1925 zde i díky velkému zájmu turistů bylo vše, kromě lanovky, dostaveno a naše občerstvovna nese nyní jméno po Friedrichu Oedlovi, jenž se nemalou měrou zasloužil o dostupnost jeskyní dolů z údolí Werfenu a Tennecku. Sjíždíme lanovkou dolů ke spodní stanici, kde následuje malá inspekce prodejny se suvenýry (hurááá, máme další stříbrnou lžičku do sbírky). Počítal jsem i s pěknou fotkou hradu při sjíždění zpátky do údolí, ovšem ostré slunce nám svítí přímo do očí těsně nad věžemi, a proto musíme zastavit až na hlavní dole.

Na zpáteční cestu nabíráme severní směr po 159-ce a jedeme na Golling. Tady jsem se ovšem nějak zamyslel, zdali ještě navštívíme ještě známý wasserfall a jak to dopadlo?? Hmm, hnedle jedeme někam, kam jsem jaksi nechtěl. Ještě, že se můžu spolehnout na ostatní. Pavel hnedle nabere správný směr, trošičku se proklíčujeme jakýmsi městečkem a k našemu teď jezeru přijíždíme od západu uzoučkou silničkou prudce dolů z kopce, někde od Oberwangu. Tedy nedojeli jsme úplně všichni, ale jen tři motorky, neb Milan se rozhodl navštívit ještě své přátele ve vedlejší vesnici a přidal se k němu Honza i Adam. Toho ovšem my, správní kamarádi náležitě využijeme, protože než dorazí, tak děláme jako, že na ně čekáme. A jak se nejlíp čeká na nedorazivší přátele? No přece u kalíšku, u kalíšku..... Jejda, zdá se mi, že se jsem už nějak nejistý v kramflecích, když dojíždí naše zbylá trojice :-)))

Tak, teď nezbytná hygiena a fofrem do restaurace s nálepkou, jak jsem psal o pár řádek výše. Sakra a vypadá to dobře, stojím čekajíc na Jitku přede dveřmi s michelinskou nálepkou a ty dobroty co tu nosí

číšníci ke stolům!!! Ovšem jen otevřou dveře, spadne mi čelist. Je plno a ani pro hosty hotelu se nenajde volný stolík. Snad pro dva možná, ale pro šest?? **Takže žádné překvapení :-)** A nebudeme trhat partu!! Tady v Nussdorfu jistě ještě něco najdeme. A taky že ano, a po chvíli si už ve vedlejší hospodě pochutnáváme na skvělé rybí polévce. Tedy pochutnávám si já, Jitka ji jaksi nemusí . Copak jsi to tedy měla ty? **Já dala přednost dýňové polévce, kterou doplňuji žebírkem na houbách :-)**

Tedy ani nevím jak, ale najednou odjíždíme ráno od hotelu bohatší o další tři motorky a čtyři cestovatele v jejich sedlech. Kousek cesty s námi stráví Milanovi přátelé a tak natankujeme u BP a vyjíždíme podél břehu jezera, dnes však na opačnou stranu k severu. To však trvá jen kousek, neboť po chvílce jízdy se už vracíme opět k jihu, ovšem po druhé straně po 152-ce. Opět vidíme Nussdorf, tentokrát ovšem po pravé ruce na opačné straně jezera cca tři km přes vodu. My ovšem nejsme vodníci a tak to v Steinachu točíme ostře vlevo a jedeme přes kopec k Traunsee.

Toto jezero je nám blízké a známé. Jeho severní část s městem Gmunden a jezerním zámek jsme navštívili už asi před čtyřmi léty a popisujeme jej, jak jsem už podotkl výše v jiném povídání. Dnes jsme o 10 km jižněji a zastavujeme v malé obci Traunkirchen, na jakémsi malém poloostrovu, jenž vybíhá do jezera a vypadá trochu jako hruška. Zdejší osídlení sahá až někde do doby kamenné a další nálezy spadají do doby halštatské kultury. S příchodem benediktýnů je zase spjatý vznik zdejšího kláštera a farní kostel u kterého nyní sklápíme stojany našich motocyklů. Rok 1753 je zase mezníkem, kdy zde neznámý autor dokončil dřevorezbu kazatelny, jenž má tvar rybářské lodi a za tímto skvostem zde jezdí turisté z celého světa. Nu a vy milí čtenáři, pokud jste zde nebyli a koukáte na fotku, co myslíte stálo to tu za malou zastávku? Zdejší hřbitov je taky zajímavý svou polohou a když koukám po okolních horách a krásně modré hladině jezera, snad těm nebožtíkům tady i trochu tu nádheru závidím. Vlevo na jedenácté hodině, jak by hlásil pilot spitfiru, se vynořuje a

strmě stoupá z vody nejvyšší hora, 1691 metrů vysoký Traunstein. Tuto nádheru lidem v Traunkirchenu musím tiše závidět!! Dost však bylo snění a popojedem dále po 145-ce k Bad Aussee. Tady jsem to docela pohnojil s navigací, nějak jsem si prohodil POI body a tak když vidím ceduli Loser - Panoramastrasse, tak automaticky nabírám tento směr, jenže GPS-ka mě furt otáčí! No jo já tam ten Mercedesbrücke dal jako první!!! Jsem úplně popletený a navíc i silnice vypadá divně rozkopaně. Zkrátka otáčím a vracíme se zpět, vůbec si nejsem jistý, zda jedeme správným směrem. Tak tedy nejdříve ten most ve tvaru znaku této známé automobilky. Nachází se na soutoku dvou ramen řeky Traun v městečku Bad Assee (N 47.608919°, E13.784344°). Průměr mostu je 27 metrů a byl postaven před sedmi léty. Je to bezesporu jedna z dominant městečka a tak jej musíme nějak dostat do hledáčku foťáku.

Musím vyšplhat trošku do kopce nad přilehlé dětské hřiště, což je malý sportovní výkon. Docela to totiž po nočním dešti klouže. Co by ovšem člověk pro naše motopoznání neudělal, že? **Není nad to si občas připomenout své zásluhy, že? :-)**

Jsme tady u mostu jen s Jitkou, ostatní zůstali u motorek na cigárko, proto spěcháme nazpátek i když by malá procházka městečkem, být tu sami, jistě nastala. Nu startujeme a vzhůru na Loser!!! Po asi devíti km přijíždíme k mýtnice, automat nám vydává lístek a začínáme vyjíždět nahoru. Každý volí své tempo a tak se hnedle skupinka roztrhá. Pod vrcholem (1838 m.n.m.) sesednu a fotím jak projíždějí ostatní a tak se na vrchní parkoviště dostávám jako poslední. Zbytek skupinky už prozkoumává okolí a za nějakou tu půlhod'ku se pak sejdem v hospůdce na horním parkovišti. Je kolem jedné a tudíž čas na dlabanec. Výběr je docela pestrý a tak si každý něco najde. Špecle se sýrem + pivečko = pohodička. Zhruba hodinku okouníme, koukám dalekohledem JZ-směrem na Dachstein a další kopce jež už atakují třítisícovou hranici. Trochu na mě padá nostalgie, je to letos naposled, kdy máme možnost vyjet takhle vysoko na motorkách a přistihuji se, že bych už chtěl at' už je tady zase jaro. Dost černých myšlenek!! Jedeme dále! Dole na mýtnici platíme něco kolem 5-ti ojro a najíždíme na silnici vedoucí přes Koppen Pass směrem na Obertraun. Tady 682m.n.m. přejíždíme hranici Štýrska a Hornorakouska, což by nebylo až tak důležité. Více mě zajímá, jestli najdeme nějakou odbočku ke Koppenbrüllerhöhle. Tu taky nacházíme dole u hospody a tak sesedneme a ?? Půjdem se pěšky projít nějakou tu půlhodinku? Vodní krasová jeskyně nebo Hallstatt?

Těžká volba!! Nakonec rozhoduje asi trošku i naše pohodlnost. Nechce se nám zase drápat někam do kopce a tak volíme raději procházku po městečku. Takže šup do sedel a po 20 minutách parkujeme u jednoho z hotelů v městečku. Centrum je pro motorizované turisty nedostupné a tak vyrážíme na procházku. Předpokládám, že zde nejdříve bylo jezero a až posléze keltská vesnice, pojmenovaná dle jezera, kolem jehož břehu po úzké silnici proudíme s ostatními turisty směrem do centra.

Drobně poprchává, je po sezóně a přesto zde vládne poměrně čilý ruch. Není se co divit, co dnes zaštit'uje UNESCO přitahuje Japonce jako Hadovka smrdutá mouchy. Malou zastávku činíme na kávičku a jelikož se nám majitel cukrárny představuje slovy : „Zdravím, tak co si dáte dobrého?“, hnedle jej využijeme jako zdroj informací. „Prosím Vás, kudy se dostaneme ke kostelu?“, táži se kavárníka, když nám servíruje kávu. „A který by jste chtěli vidět, evangelický nebo ten druhý?“ Příjemný pán a majitel patří zřejmě k protestantům, jak se zdá. „No my bychom chtěli vidět hlavně kostnici“, odpovím. „Tak to musíte k tomu vrchnímu, je to tak čtvrt hodinky odtud“, odvětí a hned chvátá k vedlejšímu stolku, kde právě zaparkovali nějací cyklisté. Je trošku s podivem, jak ochladl, když jsme nechtěli vidět ten „jeho“ kostel. Hm, že by i po stopadesáti letech od protestantského patentu stále přetrvávaly malé nevraživosti? Inu není se co divit, náboženské vichřice v půlce 18. st vysídlení protestanti těžce skousávali.

Jdeme úzkými uličkami k náměstí. Po levé straně máme vodopád na potoku Muhlbach jež se kousek níže vlévá do jezera a obdivujeme krásné domečky, které jsou jak přilepené na prudkém kopci nad jezerem. Zde prosba milované manželky: „Zlatíčko, došla mi sůl, skákni mi prosím do krámu!“, nabývá najednou úplně jinou dimenzi.

Lehce zadýchaní docházíme ke kostelu, vedle něhož leží stíněný hřbitov. A ten malý prostor pro nebožtíky byl právě ten zásadní moment pro vznik místní kostnice. Nedostatek místa způsobil to, že po asi 20 létech byli mrtví exhumováni a jejich lebky vyzdobeny, označeny jménem a datem narození a úmrtí. Posléze byly uloženy v kostnici. Toto se zde děje asi od 16. století a nyní je zde uloženo skoro 700 lebek. Jdeme dovnitř, ale Jitka se téměř hned otáčí a opouští místnost. **Už v kostnici v Kutné Hoře jsem stejně jako tu věděla co mě čeká. Vždycky mě to svým způsobem přitahuje vidět, ale jakmile se ocitnu v bezprostřední blízkosti, obklopí mne jakási těžká až tragická energie, která mi sevře celé tělo a já musím ven na vzduch.** Jo, jo je to tady takové jakési divné, člověk cítí podivnou tíseň, udělám pár fotek a rychle ven. Myslel jsem si, že nám náladu spraví interiér novogotického kostela, vzácný vyřezávaný oltář a jiné historické artefakty. Není tomu tak, ta tísnivost přetrvává a teprve zpáteční cesta křivolakými uličkami s charakteristickou architekturou městečka z nás setřese podivnou depku.

Motorčky máme zaparkovány kousek od lanovky, která vede nahoru k halštatskému pohřebišti a důlním štolám. To však už bude kapitola pro nějaké jiné povídání, nám dnes už návštěva tohoto koutu Solné komory končí. Přece jen, dny už se dosti krátí a my chceme dojet k hotelu ještě za světla. Navíc i lehce poprchává tak proč pokoušet osud, když jsme letos ještě nezmokli?

Večer posedíme v hospůdce, ve které jsme už včera okusili místní speciality. A chutnalo nám moc, tak proč bychom si to neměli zopakovat? Vždyť ta rybí polévka to byla ňamka!! **Jen postesknutí, naše hostitelská - Michelinská restaurace je opět zavřená. Vypadá to, že po každém otevíracím večeru následuje sanitární den :-)**

Nedělní ráno třicátého září jest dobou odjezdu. Už včera jsme se rozloučili s Honzou, který musel odjet o den dříve a dnes ráno nás to samé čeká s ostatními. Takže potřepeme si tlapkama, **zamáčkneme slzu, protože bůhví za jak dlouho se zase uvidíme** a kolem půl desáté vyrážíme. Nechce se nám proplétat stejnou cestou jako v pátek, tou nechutnou silnicí mezi Linzem a Haidem, proto řku: „Hele Jitko, máme ještě ty dálniční nálepky z jarního tripu do Itálie, co říkáš risknem to a profrnknem těch 100 km? Ušetříme trochu času!!“ **Po vzpomínce na krušné kilometry, souhlasím :-)** Sotva vjedeme na dálnici, projíždíme kolem policajtů, kteří zde hlídají. No to bude paráda, jestli nás budou kontrolovat někde o kousek dál!!! Nic takového se však nestalo a po necelé hodině už sjíždíme zase u Pregartenu na naši krásnou čtvrtěčnou silnici, protínající Weinbergerský les. Vrchovatě si pak ještě užijeme zatáček a něco kolem druhé protneme hranice u Havraníků.

Oběd si dáváme v restauraci HAM-HAM a něco kolem páté uklízíme motorčky do garáže. Hezky jsme se měli na našem výletu za Kelty, jen si neodpustím malou poznámku na závěr. Stále jsme ještě nepoznali v těchto končinách vše a tak se těšíme, až nás sem osud zase zavane. Například třeba do Mamutí jeskyně pod Dachsteinem, či k jinému z mnoha zdejších jezer. **A pozveme na ty nové cesty i naše přátele, protože najít skvělé partáky nejen do sluníčka, ale i do nepohody, je jako najít jehlu v kupce sena.....děkujeme za ně :-))))**